

KVÁRKOV NENÍ BUENOS AIRES

**KAPITOLA O MOUDROSTI,
O NÁZVECH, O ZKRACOVÁNÍ,
O OBRECH A O TOM,
JAK JE DŮLEŽITÉ PÍSMENO V!**

V Kvárkově začalo teprve svítat a všude se ještě spalo. Jen bubliny nikdy nespí. Stoupají jedna za druhou a ztrácí se až někde ve výškách na hladině. V Bublináči je to tak zařízeno a je to úžasná podívaná. Bublina zkrátka nikdy nespí, ale dnes nespí ještě někdo. Závojnátka Natka. Přivstala si, aby nachystala pro děti zas něco zajímavého. Dělal to tak vždycky, když jí na něčem hodně záleželo.

Když kolem osmé hodiny ráno dorazily všechny děti, Závojnátka Natka na ně kamarádsky mrkla a hned spustila: „Dnes si budeme povídat o názvu našeho města. Jste už všichni dost velcí na to, abyste se dozvěděli, jak vlastně vznikl název KVÁRKOV.“ Trošku tajemně se na všechny děti podívala a pokračovala: „Jistě bych vám k tomu uměla říct něco i já, ale nenarodila jsem se tady. Proto jsem poprosila toho největšího odborníka na všechno, čemu říkáme historie, aby k nám přišel. Vítám mezi námi Kmotra Šneka. Prosím o potlesk!“

Sotva to dořekla, hned ukázala na staršího dospěláka vedle sebe jako někde v divadle a začala tleskat ploutvemi o sebe. Na děti to zapůsobilo a hned se přidaly a tleskaly opravdu jako v divadle. Ale nedělaly to tak nějak ze slušnosti. Tleskaly upřímně a ze srdíčka, protože měly Kmotra Šneka opravdu rády. A on měl rád je. A děti takové věci dobře vycítí. „Je to fakt chytrý a moc hodný pán!“ říkaly o něm starší děti, které ho už znaly z dřívějších návštěv Bublináče. Mladší děti, když ho viděly, neměly důvod nesouhlasit.

Kmotr Šnek je kronikářem města. V Kvárkově takovou práci může dělat jen někdo velmi moudrý. A to opravdu Kmotr Šnek je. Jako většina moudrých bytostí nepotřebuje svou moudrost dávat příliš najevo. I tak se to o něm dobře ví a snad každý se už na něj někdy obrátil o radu nebo pomoc. Hodně toho ví a co neví, ví, kde si to přečte. Jako pracovitý kronikář se věnuje hlavně minulosti a současnosti Kvárkova, aby mladí a po nich další mladí dobře znali osudy svých prababiček a pradědečků.

Kmotr Šnek si nepotrpěl na zbytečné řeči, proto začal hned bez přípravy: „Kdysi dávno vzniklo městečko, které neslo trošku prapodivný název složený ze dvou neznámých slov.“ Pak si posunul malé brýle blíž k očím, což zapůsobilo ještě důstojněji.

Nadechl se, že bude pokračovat, když mu do řeči skočil Očko: „Ale takových dvouslovných měst je na světě spousta, milé děti. Tak například Frýdek-Místek, Buenos Aires, Kuala Lumpur, Svatobořice-Mistřín, Trhové Sviny nebo třeba další podobné město Abú Zabí. V žádném z nich jsem sice nebyl, ale určitě jsou všechna tak nějak podobně velká jako náš Kvárkov!“ Nafukoval se a netušil, jak je úplně mimo. Byl to zase ten Očko. Kdo jiný, než „starostův radič“.

Nějak poznal, že by se mohl trochu předvést před dětmi a rychle přispěchal do Bublináče. Na rozdíl od Kmotra Šneka Očka fakt nikdo nezval. Závojnátka Natka by nikomu nedovolila rušit program, který pro děti tak pečlivě chystala. Natož takovému „budižkničemu“ Očkovi. Musela si přiznat, že si představuje, jak pochyťá spoustu bublin do jedné obrovské bubliny. Pak na ni posadí toho popletu Očka a vystřelí ho až někam do neznáma nad hladinu. Pak to radši rychle pustila z hlavy. Ale podívala se na něho tak přísně, že i Očko pochopil, že tady na jeho rady není nikdo zvědavý a ztichnul.

„To městečko se jmenovalo **OBŘÍ A KVÁRKO**,“ pokračoval v naprostém klidu Kmotr Šnek a díky své moudrosti se nenechal ani Očkem vyvézt z míry. „Tato podivná slova označovala dvě samostatné části města. První slovo **OBŘÍ** zní podobně jako Zubří nebo Klášterec nad Ohří. Název ale vznikl pravděpodobně podle obří hory, kterou tady máte hned vedle Bublinária. Vaším praprapraděděčkům připomínala zkamenělého obra. Tak se jí odedávna říkalo **OBŘÍ**.“

Druhá část městečka se jmenovala **KVÁRKO**. Tento název je trochu záhada. Pátral jsem ve starých kronikách, ale nikde jsem nevyčetl, proč zrovna **KVÁRKO**. Někdy se to tak stane, milé děti, že se něčemu začne nějak říkat a po nějakém čase se vlastně už ani neví proč. Prostě **KVÁRKO** a hotovo!“ vysvětloval Kmotr Šnek a Závojnátka Natka si všimla, že celou dobu nikdo ani nešpitnul. Kmotr Šnek zkrátka uměl mluvit zajímavě a jasně, aby tomu všichni rozuměli.

Znovu si lehce posunul brýle a pokračoval: „Od té doby už sice uběhla na hladině nějaká ta vlnka, ale díky kronice víme přesně, jak to bylo dál. Jednoho vzácného dne se všichni obyvatelé městečka potkali a a řekli si: „Proč vlastně máme tak dlouhý název? Vždyť to zní jako dvě města v jednom, a to přece u nás neplatí. Vždyť hranice nemáme a známe je jen z povídání nebo knih o jiných městech. U nás máme spousty cestiček, které celé město naopak spojují, proto tu žijeme tak rádi!“

Pro děti znělo povídání Kmotra Šneka jako výlet do opravdové historie. Jako putování do dávných časů, které si ani neuměly představit. Kmotr Šnek to malinko poznal a rychle dodal: „A navíc to nebylo ani praktické! Hlavně mladým, jako jste teď vy, se ten dlouhý a krkolomný název nelíbil. Pořádně nevěděli, kde se píšou velká a kde malá písmena. A to nikoho nebavilo!“ Kmotr Šnek uměl mluvit o Kvárkově vždycky zajímavě. Kromě opravdových věcí, které se ve městě staly, si něco zlehýnka přidal. Dělal to jen proto, aby bylo povídání ještě zajímavější.

Hlavně malé děti si líp si zapamatovaly to, co bylo pro jejich životy důležité. Na konci povídání se na děti usmál a řekl: „Nakonec se domluvili a název města zkrátili a bylo to. A přejmenovali ho na **KVÁRKOV**!“ „A kde se vzalo to písmeno V?“ zeptal se sám sebe Kmotr Šnek, aby předešel dotazům svých pozorných posluchačů. „Inu,“ rychle pokračoval, „to už známe jenom z doslechu. Prý se tam někteří obyvatelé nafoukli a řekli, že správný název města musí končit na písmeno V, protože to vyčetli z nějakých map a atlasů.“

Křičeli jeden přes druhého, že jenom název města, který končí na písmeno V, dodává městu důstojnost a noblesu. A dokonce začali narychlo vyjmenovávat města, která z map vyčetli. Chomutov, Mikulov, Sokolov, Prešov nebo Havířov. No řeknu vám, to musel být blázinec," oddechl si nahlas Kmotr Šnek. Když Šnekovo povídání poslouchal popletený Očko, opět neodolal a chtěl se prodrat před děti a za každou cenu něco moudrého poznamenat. „BRNOOOV!“ zakřičel na celé kolo Očko, až se všichni lekli.

Kmotr Šnek se na něj podíval skoro až s lítostí a pousmál se: „No, tak to snad ani ne! I když co my víme, možná je to někdy v Brně taky napadne!“ Kmotr Šnek rychle pohnul jen jedním tykadlem, aby dětem ukázal, že to myslí z legrace. Děti to pochopily a uchechtly se. „Ty jo, to je nápad," řekl si pro sebe Očko, který to jediný nepochopil. „To bych jim mohl poradit!“ zasn timer, jak se proslaví v Brně. Pak si uvědomil, že vlastně ani neví, kde všechna ta města leží. „Ale poradit bych jim to mohl," pochválil sám sebe Očko a znovu se zasn timer.

Očkovy myšlenky byly sice zmatené, ale naštěstí už i tiché, takže děti mohly ještě pořád poslouchat Kmotra Šneka. „Ještě vám řeknu, že někteří prý dokonce chtěli, aby se město jmenovalo po některých známých obyvatelích – například, Gottov nebo Waldov nebo tak nějak. Ale z toho nakonec také sešlo," oddechl si Kmotr Šnek a upravil si maličko fousy.

„Od té doby jsme Kvárkov! Ale děti, název není pro město to nejdůležitější. Daleko důležitější je, aby se v něm žilo dobře. Abychom měli všechno, co potřebujeme a žili jsme tu spolu v pohodě a v klidu," uzavřel dlouhé povídání Kmotr Šnek. Děti mu zatleskaly, ale pak jako když střelí. Už zase zmizely někde mezi bublinami a bavily se až do večera. Teda kromě Očka, který už možná někde v koutku duše přemýšlel, jak by poradil Brňákům, aby změnili Brno na Brnov nebo Pražákům Prahu na Prahov! „Ale jak se k nim dostat?" přemýšlel několik dní, ale stejně nic nevymyslel. Jako obvykle.